

animalibus (non autem cordis ventriculus) vel saltem vesica auriculæ analogon, vel vena ipsa in loco dilatata pulsum facit, ut videtur in crabronibus, & apibus, & aliis insectis, quæ non solum pulsum habere, sed & respirationem in illa parte quam caudam nominant, experimen is quibusdā me posse demonstrare arbitror, (vnde ipsam elongare, & contrahere contingit modo frequentius, modo rarius, prout anhelosi magis videntur, & aere magis indigere) sed de his in tractatu de respiratione. Auriculas similiter pulsare aptum est, sese contrahere (ut ante dixi) & sanguinem in ventriculos conicere, vnde ubicunque est ventriculus auricula necessaria non solum quod vulgo creditur, ut sit sanguinis receptaculum & promptuarium (quidem opus est pulsatione ad retinendū) sed motores primi sunt sanguinis auriculæ, præsertim dextra, primum viuens, vltimum moriens (ut ante dictum est) quare necessaria, ut scilicet sanguinem in ventriculum subseruiens infundat. Qui ventriculus continuo (se ipsum contrahendo) iam ante in motu existentē sanguinem commodius elidat, & violentius propellat, ut cum ludas pila à reuerberatione fortius & longius percutiendo quam simplici erproliciendo, impellere poteris. Quin etiam contra vulgarem opinionem, quia, neque cor, neque aliud quidquam seipsum distendere, sic potest, ut in seipsum attrahere sua diastole quicquam possit, nisi ut spōgla vi prius compressa, dum redit ad constitutionem suam, sed omnem motum localem in animalibus primum fieri, & principium sumpsisse constat à contractione alicuius particulæ: ideo à contractione auricularum conicitur Sanguis in ventriculos ut ante patefeci, & inde à contractione ventriculorum proicitur & transfertur.

Quæ veritas de motu locali, & quod immediatum organum motuum in omni motu, omnium animalium in quo spiritus motuius (ut Arist. dicit libro de spiritu & alibi primo inest) sit contractile, & quemadmodum *νεύρον* à *νεύω*, nuto, contraho dicatur. Et quod Aristor. musculos cognouit, & non operam, omnem motum in animalibus retulit ad nervos siue ad contractile, & proinde illos lacertulos in corde nervos appellavit, si de motuius organis animalium, & de musculorum fabrica ex observationibus nostris, quandoque demonstrare liceret, palam arbitrarer foret.

Quin institutum prosequentes, de auricularum usu ad ventriculos implendos sanguine, ut ante demonstratum est; contingit; quo magis densum, compactum cor, pariete crassiore, eo auriculæ nervosiores & magis

magis musculosæ ad impellendum & implendum, quibus contra is: tanquam vesica sanguinea, & membrana continens sanguinem apparet (ut in piscibus) (ibi enim tenuissima & adeo ampla est vesica, quæ auriculæ loco est, ut super ipsam conimmutare videatur) ut in quib. piscibus carnosior paulo illa vesica est, perbelle pulmones æmulari & ementiri videtur; ut Cyprino & Barbotinea & aliis.

In aliquibus hominibus torosis videlicet, & duriores habitus dextræ auriculam ita robustam, & cum lacertulis, & vario fibrarum contextu interius affabre concinnatam reperi; ut aliorum ventriculos robore videretur æquipollere, & mirabar sane in hominibus diuersis, quanta esset differentia.

Sed notandum, quod in fœtu auriculæ longe maiores, quam proportionem, quia insunt, antequam cor fiat, aut suam functionem præstat (ut ante demonstratum est) & cordis ibi quasi officium faciunt.

Sed quæ in formatione fœtus observaui (& antea retuli, & Aristot. in ovo confirmat) maximam huic rei fidem & lucem afferunt. Interea dum fœtus, quasi vermiculus mollis, & (ut dicitur) in lacte est, inest solum punctum sanguineum, siue vesicula pulsans, & quasi umbilicalis venæ portio, in principio, vel basi dilatata: postea cum fœtus delineatus, iam corpulentiam quandam duriores habere incipit (ista vesica carnosior & robustior facta in auriculas (mutata constitutione) transit, super quas cordis corpus pullulare incipit, (nondum vllum officium faciens publicum) formato vero fœtu, cum iam distincta ossa à carnibus sunt, & perfectum est animal, & motum habere sentitur, tum cor quoque, intus pulsans habetur, & (ut dixi) utroque ventriculo sanguinem è vena cava in arteriam transfundit.

Sic natura perfecta & diuina nihil faciens frustra, nec cuiquam animalicor addidit, ubi non erat opus, neque priusquam esset eius usus, fecit; sed iisdem gradibus in formatione cuiuscunque animalis, transiens: per omnium animalium constitutiones (ut ita dicam) ouum, vermem, fœtum, perfectionem in singulis acquirit. In fœtus formatione, multis observationibus hæc alibi confirmanda sunt.

Deniq; non immerito Hippocrates in lib. de corde ipsū musculum nuncupavit, cum eadem actio, idem officium sit, videlicet seipsum contrahere, aliud mouere, nempe contentum sanguinem.

Insuper ex fibrarum constitutione motiuæque fabrica ut in muscularis ipsius cordis actionem & usum licet cernere, omnes Anatomici cum